

Bediüzzaman, “Tabiat Tağutu” diye bir tabir kullanıyor; bu ne demektir?

"Biz her ümmet içinde 'Allaha ibadet edin, tağuttan sakının.' diye bir peygamber gönderdik."(Nahl, 16/36)

âyetinin bildirdiği gibi, peygamberlerin gönderiliş hikmeti, tek Allah'a ibadeti temin etmektir.

Âyette geçen "**tağut**" kelimesi, tuğyandan müştak olup, "*Allah'tan başka ibadet edilen her batıl mabud*" anlamındadır. Kendisine itaatte Allaha masiyet olan her şey, her insan "**tağut**" mefhumuna dâhildir. Mesela, ilâhi bir san'at olan tabiatı, bazıları Allah yerine ikame ederler. Allah'ın ilim, irade, kudret gibi sıfatlarından haber veren varlıkları "**tabiatın eseri**" olarak görürler.

Çölde yol alan birisinin bazen serabı su zannedip avuçlaması gibi, fitraten tevhid denizini arayan insanoğlu, tarih boyunca kesret çöllerinde yol alırken pek çok batıl mabud seraplarına takılmıştır.

Kur'an'ın bildirdiği gibi, bu batıl mabudlar "**bir takım isimlerden ibarettirler.**"(Yusuf, 12/40) Yani müsemmasız, mücerred isimlerdir. Mabud olduklarına dair hiçbir delil yoktur. Mabudluk payesini insanlar onlara vermiş, sonra da onlara tapmaya başlamışlardır.